

Krmení labutí

Dvakrát došla celá skupina na konec slepé ulice a musela se vrátit a zkusit to jinudy, ale nakonec se před nimi otevřel výhled na pomalu plynoucí řeku. A co víc – na vlnách Vltavy se pohupovaly labutě a další vodní ptáci. Denisu na první pohled zaujala labutí rodinka: dvě dospělé labutě, majestátní a sněhově bílé, a čtyři šedivá mláďátka, která se držela těsně vedle rodičů.

„Ti jsou tak sladcí!“ vykřikla a rychle vytáhla z batůžku telefon, aby si mohla labutí rodinku vyfotit.

„Babi, můžu je nakrmit?“ zaškemral Šimon. „Dám jim klidně svoji housku se salámem, já nemám hlad,“ tvrdil přesvědčivě, i když hlasitě kručící žaludek upozorňoval na to, že to není tak úplně pravda.

Babička rázně zakroutila hlavou. „Ne, ne, Šimonku. Nejdřív se pořádně najíš ty, a jestli něco zbyde, tak pak teprve nakrmíme labutě. Kousek housky jim neublíží,“ poznamenala spíš pro sebe.

„Ehm, promiňte, že ruším, ale ublíží,“ ozval se odněkud cizí hlas. Když se Denisa otočila,

